

opdager, at et selskab har en revisor, som ikke er helt god til at revidere, ja, så kan man i særlige tilfælde påbyde det enkelte selskab at skifte revisor.

Endvidere siger vi, at de midler, som et bolig-selskab ejer, skal placeres risikofrit, og at der skal være en solid likviditet – man kan altså ikke have alle pengene ude at svømme, når man gearer op og ned på de forskellige obligationer – at der bliver lagt loft over lønninger, og at man kun kan opkræve det hos lejerne, som i snæver forstand er knyttet til lejernes anvendelse af deres bolig. Og endelig siger forslaget, at alle rabatter skal komme lejerne til gode, at administrationsudgifterne skal lægges i faste rammer, og at en kommune på egen foranledning kan give pålæg om besparelser til et selskab, hvis rammerne ikke er overholdt.

Det tror jeg at de fleste lejere, hvis man gik ud og spurgte dem – og det er jo deres penge, det drejer sig om – ville sige er meget fornuftigt. Det er sund fornuft. Jamen hvorfor er det så sådan, at ordførerne herinde nærmest bliver blåviolette i hovedet over, at man vover at fremsætte sådan et forslag? Hvorfor siger man, at nu vil man strangulere den almennyttige boligsektor?

Det skyldes selvfølgelig, at det her forslag sætter rammer for, hvad boligsektoren overhovedet skal beskæftige sig med – og at disse rammer er snævre: de er knyttet til det at bygge, udleje og administrere egne boliger. Det er dér, hunden ligger begravet, og ikke nogen andre steder.

Når jeg hører boligministeren tale om den oparbejdede ekspertise, som man ikke skal smide væk, kunne jeg godt tænke mig at høre, om det er ekspertisen i Bolindsagen eller i Lejerbosagen, eller hvad det er for en slags ekspertise, der er tale om. Den synes jeg godt, at man kan smide væk. Når det drejer sig om at eksportere byfornyelse til Østtyskland eller lave administrations-selskaber i Spanien eller noget andet, så synes jeg ikke, at det er et almennyttigt selskabs opgave; det må andre tage sig af.

Og så sagde boligministeren, at hvis man oplyste løn- og pensionsforhold og frynsegoder i en note til regnskabet, var boligministeren bange for, at det ville virke lønfremmende. Den angst behøver han ikke at have, for lønningerne i de almennyttige boligselskaber kan dårligt blive større. Den angst behøver boligministeren altså ikke at have, men man kunne derimod have det håb, at der var nogle, der ville blive lidt flove, og at man dermed sparede nogle penge.

Men det ville selvfølgelig gå ud over boligministerens venner, som sidder derude og tjener godt og fedt på at sidde på de poster, de nu engang sidder på.

Dernæst blev der sagt, at kommunalbestyrelserne kan indhente alle disse her oplysninger. Det er jo flot, når vi ved, at kommunalbestyrelserne skriver til boligministeren, at de giver op. De kan ikke få de oplysninger, de skal have, så det er der jo ikke meget ved.

Boligministeren sagde, at der skal være kostdækning for administrationen. Jeg synes ærlig talt, at det er at gå en kende for vidt. På de dyreste adresser ser man forretningsførerselskaber for almennyttige boligselskaber. De kan ikke få lokaler, der er dyre nok. Det overstiger selv det vildeste i centraladministrationen, og det siger ikke så lidt. Jeg synes ærlig talt, at den lejer, der dårligt kan skraabe pengene sammen til den alt for høje leje, må få en dårlig smag i munden, når han går forbi et af de palæer, og den omkostningsdækning, der er tale om for at drive disse palæer, er måske grunden til, at han har svært ved at betale huslejen. Men det synes boligministeren er helt i orden.

Det blev også sagt af boligministeren, at der ikke var noget i vejen med sideaktiviteterne eller de accessoriske virksomheder, når bare de var godkendt i kommunerne. Jamen vi har jo set, hvordan kommunerne har ført tilsyn. Vi har jo af Kammeradvokaten fået at vide, hvordan opfattelsen af tilsynsforpligtelsen har været i Boligministeriet og i kommunerne – det ene sted siger man, at det er det andet sted, tilsynet ligger – og det har vi ikke fået nogle klare regler om.

Det kan godt være, at man opfatter VKZ's forslag sådan, at det bygger på, at man har mistillid til, at denne sektor kan forvalte tingene til gavn for lejerne og billigst muligt for lejerne, men ærlig talt synes jeg, at man har god grund til at have mistillid. Man er nemlig ikke blevet mødt med andet end forsøg på at omgå de liberaliseringer, som Folketinget har givet selskaberne i lang tid.

SF kan jeg godt forstå, for SF synes – det ligger vel i deres politiske opfattelse – at det offentlige skal tage sig af alt muligt, og at offentlige virksomheder skal lave store byfornyelsesselskaber, som kan byforny hele Østtyskland og hele Østeuropa osv. Det kan jeg godt forstå, men det er et ideologisk mål, som VKZ under ingen omstændigheder deler.